

ພຣະທຳໂຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊວເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວັນຕິສ ລາວໂອດີເຊຍ — ເລກທີ ຊາວຫ້າ

Jeff Pippenger
2026-01-11

ເລກ ຊາວຫ້າ

ພຣະທຳໂຢເອນໄດ້ເຜີຍໜ້າບັນດາຜູ້ນຳຂອງຄຣິສຕະຈັກເຊວເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວັນຕິສ ແຫ່ງລາວໂອດີເຊຍ ດ້ວຍຄຳພະຍານເຖິງການກະບົດຂອງພວກເຂົາທີ່ທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນຕະຫຼອດສົງຄອມຄົນ.

ສົງຄອມຄົນນັ້ນຍັງຖືກສະແດງໄວ້ໃນເອເຊກຽນ ບົດ 8 ອີກດ້ວຍ,
ບ່ອນທີ່ຊາວຫ້າຄົນໃນສົງຄອມຄົນນັ້ນໄດ້ກັມກາບຕັດວົງອາທິດ. ໃນປີ 1901,
ສົບສາມປີຫຼັງຈາກການກະບົດໃນປີ 1888,
ຄຣິສຕະຈັກແອັດເວັນຕິສໄດ້ຈັດຕັ້ງຄະນະກຳມະການໜຶ່ງເພື່ອນຳພາຄຣິສຕະຈັກ.

ຄະນະບໍລິຫານຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມັນຄະທຳອິດ ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໃນຊ່ວງການປັບປຸງໂຄງສ້າງຄັ້ງໃຫຍ່
ໃນສະໄໝປະຊຸມກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມັນ ປີ 1901, ແລະມັນປະກອບມີສະມາຊິກ 25 ຄົນ.
ນີ້ເປັນການຂະຫຍາຍຢ່າງສຳຄັນຈາກຄະນະກຳມະການກ່ອນປີ 1901, ຊຶ່ງມີສະມາຊິກພຽງ 13 ຄົນເທົ່ານັ້ນ.
ຕະຫຼອດຫຼາຍປີທີ່ຜ່ານມາ ຈຳນວນສະມາຊິກໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ,
ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງລະບຸຈຸດຈົບໄວ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ສະເໝີ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນມີສະມາຊິກ 25 ຄົນ,
ໂດຍມີຄົນໜຶ່ງເປັນຜູ້ນຳ, ຊຶ່ງຂະໜານກັນກັບຜົນດັ່ງກ່າວໃນສະຖານບໍລິສຸດ, ອັນປະກອບມີປະໂຫຍດ 24 ຄົນ
ແລະມະຫາປະໂຫຍດ 1 ຄົນ.

ຢູດາ ແລະ ສະພາຊານເຣດຣິນ ແມ່ນສອງສັນຍາລັກແຫ່ງການກະບົດໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ.
ສະພາຊານເຣດຣິນເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກເຊວເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວັນຕິສ ຜ່ານລາວໂອດີເຊຍ.
ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງສະພາຊານເຣດຣິນໃນການຕັ້ງພຣະຄຣິດໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ
ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງບົດບາດຂອງອັດເວັນຕິສໃນວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ສະພາຊານເຣດຣິນ—ສະພາສູງສຸດຂອງຊາວຢິວໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ປະກອບດ້ວຍພວກຫົວໜ້າບຸໂຣຫຼີດ,
ພວກຜູ້ຖື, ແລະພວກນັກຂຽນພຣະຄຳ, ໂດຍມີມະຫາປະໂຫຍດ 1 ກາຢາຟາ
ເປັນປະທານ—ໄດ້ມີບົດບາດສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງໃນເຫດການທີ່ນຳໄປສູ່ການສັນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ.

ຫຼັງຈາກການຈັບກຸມພຣະເຢຊູໃນສວນເກັດເຊມາເນ (ຊຶ່ງຖືກຈັດການຂຶ້ນຜ່ານການທົດສອບຂອງຢູດາ),
ພຣະອົງຖືກນຳໄປຍືນຕົ້ນສະພາຊານເຣດຣິນໃນຕອນກາງຄືນ ທີ່ເຮືອນຂອງກາຢາຟາ.
ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຄຳພະຍານເພື່ອປະນາມພຣະອົງ
ໂດຍນຳພະຍານຕ່າງໆອອກມາກ່າວຫາພຣະອົງວ່າໝື່ນປະໝາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະກໍການກະບົດ.

ເມື່ອກາຢາຟາໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູໂດຍກົງວ່າ ພຣະອົງແມ່ນພຣະເມຊີອີ (ຫຼືພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ) ຫຼືບໍ່,
ຄຳຕອບຮັບຂອງພຣະເຢຊູວ່າ “ທ່ານເວົ້າຢ່າງນັ້ນແລ້ວ” ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະຫາປະໂຫຍດປະກາດວ່າ
“ໝື່ນປະມາດພຣະເຈົ້າ!” ສະພາໄດ້ຕັດສິນໃຈທຸກພຣະອົງວ່າສົມຄວນແກ່ການຕາຍ.
ເນື່ອງຈາກຂາດອຳນາດພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງໂຣມັນທີ່ຈະປະຫານຊີວິດໄດ້,
ພວກເຂົາຈຶ່ງມອບພຣະເຢຊູໃຫ້ແກ່ບັນດາຮົດ ບິລາດ, ເຈົ້າເມືອງໂຣມັນ, ໂດຍກ່າວຫາພຣະອົງວ່າເປັນກະບົດ
ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ການປະຫານຈາກຜ່າຍໂຣມັນ. ການຄົງພຣະອົງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນຕົວຈິງນັ້ນ
ໄດ້ດຳເນີນໂດຍພວກທະຫານໂຣມັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງບິລາດ,
ແຕ່ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງທີ່ບິລາດຍອມຈຳນົນຕໍ່ແຮງກົດດັນຈາກພວກຫົວໜ້າປະໂຫຍດ ແລະ ຝູງຊົນ

(ຜູ້ທີ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ປະຫານພຣະເຢຊູ ແລະ ໃຫ້ປ່ອຍບາຣັບບາສ).

"ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງປະທັບຢູ່ເທິງໂລກນີ້ ໂລກໄດ້ເລືອກບາຣາບາດກ່ອນພຣະອົງ. ແລະໃນວັນນີ້
ໂລກແລະບັນດາຄຣິດຕະຈັກກກໍາລັງເລືອກຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ. ເຫດການແຫ່ງການທໍລະຍົດ, ການປະຕິເສດ,
ແລະການຄົງພຣະຄຣິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ ໄດ້ຖືກສະແດງຊ້າຂຶ້ນອີກ
ແລະຈະຖືກສະແດງຊ້າອີກເທື່ອໃນຂະໜາດອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ຜູ້ຄົນຈະເຕັມໄປດ້ວຍລັກສະນະຂອງສັດຕູ
ແລະດ້ວຍພວກເຂົາ ການລ້ວງຂອງມັນຈະມີອຳນາດຢ່າງໃຫຍ່. ໃນຂະໜາດທີ່ແສງສະຫວ່າງຖືກປະຕິເສດ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດແລະຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈກໍຈະມີຂຶ້ນໃນຂະໜາດນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະຄຣິດ
ແລະເລືອກບາຣາບາດ ກໍາລັງກະທຳການຢູ່ພາຍໃຕ້ການຫຼອກລວງອັນນຳໄປສູ່ຄວາມເພີນາດ.
ການບົດເບືອນແລະພະຍານທຽດຈະເຕີບໃຫຍ່ຈົນກາຍເປັນການກະບົດຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເມື່ອຕາຊົ່ວ
ກາຍທັງໝົດກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືດ.

ຜູ້ທີ່ມີອຸປະສານຮັກຜູກພັນຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຜູ້ນຳຜູ້ໃດກໍຕາມນອກຈາກພຣະຄຣິດ
ຈະພົບວ່າຕົນເອງຕົກຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມ ທັງກາຍ, ຈິດວິນຍານ, ແລະຈິດໃຈ
ຂອງຄວາມຫຼົງໃຫຼ່ອັນໜ້າຫຼົງສະເໝີ ຊົງຮ້າຍແຮງເຖິງຂະໜາດວ່າພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງມັນ
ຈິດວິນຍານຕ່າງໆໜັບໜຶ່ງຈາກການຟັງຄວາມຈິງ ເພື່ອໄປເຊື່ອຄວາມຕົວະ.
ພວກເຂົາຖືກດັກຈັບແລະຖືກຄວບໄວ້ ແລະໃນທຸກການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຮ້ອງວ່າ,
ຈົ່ງປ່ອຍບາຣາບາດໃຫ້ພວກເຮົາ ແຕ່ຈົ່ງຄົງພຣະຄຣິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ."

"ແມ່ນແຕ່ໃນບັດນີ້ ການຕັດສິນໃຈນີ້ກໍາລັງຖືກກະທຳຂຶ້ນ.
ເຫດການຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງອອກຢູ່ທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ ກໍາລັງຖືກສະແດງຊ້າຂຶ້ນອີກ.
ໃນຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຫັນໜ້າໄປຈາກຄວາມຈິງແລະຄວາມຊອບທຳ ມັນກໍາລັງຖືກເປີດເຜີຍວ່າ
ທຳມະຊາດມະນຸດສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້
ແລະຈະເຮັດຫຍັງເມື່ອຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຫຼັກການອັນຖາວອນຢູ່ໃນຈິດວິນຍານ.
ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຫລາດໃຈຕໍ່ສິ່ງໃດໆທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໃນບັດນີ້.
ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງພິຈາລະນາການໃດໆແຫ່ງຄວາມສະຫຍອງຂວັນ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ຢຽບຍຳພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຕ້ຕົນອັນບໍ່ລົບລຽນຂອງຕົນ
ມີຈິດວິນຍານດຽວກັນກັບທີ່ພວກຜູ້ຊາຍຜູ້ດຸໝືນແລະຫັກຫຼັງພຣະເຢຊູເຄີຍມີ.
ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຜິດໃນມະນຸດທຳແມ່ນແຕ່ນ້ອຍ
ພວກເຂົາຈະກະທຳການທັງຫຼາຍຂອງບົດາຂອງພວກເຂົາ ຄື ພະຍາມານ.
ພວກເຂົາຈະຖາມຄຳຖາມທີ່ອີກມາຈາກຮົມຜົນກອນທໍລະຍົດຂອງຢູດາວ່າ, ທ່ານຈະໃຫ້ຫຍັງແກ່ຂ້ານ້ອຍ
ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະມອບພຣະເຢຊູຄຣິດແກ່ພວກທ່ານ? ແມ່ນແຕ່ໃນບັດນີ້
ພຣະຄຣິດກໍາລັງຖືກຫັກຫຼັງຢູ່ໃນບຸກຄົນແຫ່ງວິສຸດຊົນຂອງພຣະອົງ." Review and Herald, January
30, 1900.

ຖ້າຂໍ້ຄວາມນັ້ນມີຄວາມໝາຍຕາມທີ່ມັນກ່າວໄວ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກຊີ້ວ່າເປັນ
"ຜູ້ເລືອກບາຣາບາດ" ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມນັ້ນສອນ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຄົນທີ່ຢູ່ໃນ 2 ເທຊະໂລນກິ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຫຼົງຜິດຢ່າງຮຸນແຮງ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກຄວາມຈິງ.
ນາງໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ເລືອກບາຣາບາດວ່າ,
"ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີອຸປະສານຮັກໃສ່ຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຜູ້ນຳຄົນໃດນອກເໜືອຈາກພຣະຄຣິດ
ຈະພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມ ທັງກາຍ, ຈິດວິນຍານ, ແລະຈິດໃຈ
ຂອງຄວາມຫຼົງໃຫຼ່ຢ່າງໜັງຫຼີ້ນໃຫ້ຫຼົງຢ່າງຫາທ້ອງບໍ່ໄດ້ ຈົນພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງມັນ
ຈິດວິນຍານທັງຫຼາຍໜັບໜຶ່ງຈາກການຟັງຄວາມຈິງ ເພື່ອໄປເຊື່ອຄວາມຕົວະ."
ບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງເລືອກບາຣາບາດນັ້ນ ຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງອາຕານກ່ອນເຖິງຫຼັກໝາຍແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ
ແລະກົດໝາຍອັນອາທິດ. ໃນສະພາບນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມນັ້ນສອນໄດ້ເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສະເໜີວ່າ, "ເງື່ອນໄຂໃນເວລາທີ່ Sister White ຂຽນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້"

ແມ່ນສຳລັບປະຫວັດສາດອັນຈຳເພາະນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບບັດນີ້." ບາງທິພົວກະຊວງອາດຈະກ່າວວ່າ, "ນາງກຳລັງເວົ້າເຖິງຄຣິດສະຕຽນໃນຄວາມໝາຍທົ່ວໄປ ແລະສົ່ງນິພົດໃນໃຈໂດຍກົງກັບ Seventh-day Adventists." ເຫຼວໄຫຼສົນດິ.

ແນ່ນອນ, ສະພາບການທາງປະຫວັດສາດໃນເວລາທີ່ຊິດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວເປັນຄຳອະທິບາຍຕໍ່ປະຫວັດສ່ວນຕົວຂອງນາງ, ແຕ່ດັ່ງເຊັ່ນດຽວກັບໂຢຮັນໃນພຣະນິມິດ, ເມື່ອສາດສະດາຜູ້ໜຶ່ງຖືກບອກໃຫ້ຂຽນ, ທ່ານຖືກບອກໃຫ້ຂຽນ "ສົງທັງຫຼາຍທີ່ຈຳໄດ້ເຫັນ, ແລະສົງທັງຫຼາຍທີ່ເປັນຢູ່ ແລະສົງທັງຫຼາຍທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງນີ້." ເມື່ອສາດສະດາບັນທຶກສົງທັງຫຼາຍທີ່ເປັນຢູ່ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ທ່ານກຳລັງບັນທຶກສົງທັງຫຼາຍທີ່ຈະເປັນດ້ວຍ.

ຜູ້ນຳຂອງຂະບວນການແອດເວນຕິສຖືກແທນຄວາມໂດຍຊາຍຊາວຫ້າສິບຫ້າຄົນໃນເອເຊກຽນ, ຜູ້ຊຶ້ງໃນທາງຄຳພະຍາກອນຍັງສອດຄ່ອງກັບຊາຍສອງຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນທີ່ຢືນຢູ່ກັບໂກຣາ, ດາທານ ແລະ ອາບຣາມ. ສຳຄັນພຽງກັນນັ້ນ, ຜູ້ກະບົດໃນປີ 1888 ແລະ ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ມົນຕີເອໄຟລິສ ໄດ້ຖືກຊິດເຕີໄວທ໌ລະບຸວ່າກຳລັງເຮັດຊ້ຳການກະບົດຂອງໂກຣາ, ດາທານ ແລະ ອາບຣາມ. ຊິດເຕີໄວທ໌ສອນໂດຍກົງວ່າ ເມື່ອທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດບົດທີ 18 ລົງມາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໂລກສະຫວ່າງໄສວຍພຣະສິຣິຂອງທ່ານ, ຜົນປາຍລະດູກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນ.

"ຜົນຊ່ວຍທ້າຍຈະຕົກລົງເທິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ທູດສະຫວັນຜູ້ມີວິດອຳນາດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈະລົງມາຈາກສະຫວັນ,
ແລະແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຈະສ່ອງສະຫວ່າງດ້ວຍລັດສະໝີຂອງທ່ານ." Review and Herald, April 21, 1891.

ນາງໄວທ໌ໄດ້ສອນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບແປດໄດ້ລົງມາໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄ.ສ. 1888 ພ້ອມກັບຂ່າວສານຂອງ A. T. Jones ແລະ E. J. Waggoner. ເມື່ອນາງຢູ່ໃນກອງປະຊຸມນັ້ນ ນາງຖືກຄວາມກະບົດທີ່ເກີດຂຶ້ນຄອບງຳຢ່າງຫນັກຈົນຕັດສິນໃຈຈະເກັບຂອງແລະຈາກໄປ, ແຕ່ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ບອກນາງວ່າ ນາງຕ້ອງຢູ່ຕໍ່ແລະບັນທຶກປະຫວັດການນັ້ນໄວ້, ເພາະມັນເປັນການຊ້ຳຮອຍຂອງການກະບົດຂອງໂກຣາ. ເປັນຫຍັງທູດສະຫວັນຈຶ່ງປາຖະໜາໃຫ້ມັນຖືກບັນທຶກໄວ້, ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເປັນຄຳພະຍານໃນວັນສຸດທ້າຍ? ຖ້າມັນເປັນຄຳພະຍານສຳລັບວັນສຸດທ້າຍ, ແລ້ວມັນຈະໝາຍເຖິງສິ່ງອື່ນໃດໄດ້ອີກ; ນອກຈາກວ່າ ຄຣິດຕະຈັກແອດເວນຕິສວັນທີຈັດແຫ່ງລາໂອດິເກຍ ຈະດຳເນີນຕາມຮອຍຕີນຂອງສະພາຊານເຮດຣິນໃນວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະໂດຍສະເພາະ ປະຫວັດການທີ່ນຳໄປສູ່ວິກິດການນັ້ນ.

ຂໍ້ຄວາມຂອງ Jones ແລະ Waggoner ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນ "ຂໍ້ຄວາມເລື່ອງການຊອບທຳໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ຕາມຄວາມຈິງ," ເປັນ "ຂໍ້ຄວາມລາວດີເຊຍ," ເປັນ "ຂໍ້ຄວາມເລື່ອງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ" ແລະເປັນ "ຂໍ້ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ." ພວກກະບົດໄດ້ຕັດຕົ້ນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ແລະຍັງໄດ້ປະຕິເສດການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງການພະຍາກອນ ແລະຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ໄດ້ຖືກເລືອກໃນການປະຊຸມນັ້ນ. ຊິດສະເຕີ White ຍັງສອນອີກວ່າ ເມື່ອອາຄານໃຫຍ່ທັງຫຼາຍຂອງນະຄອນ New York ຖືກເຮັດໃຫ້ພັງລົງໂດຍການແຕະຕ້ອງແຫ່ງຄຣິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວ Revelation 18:1–3 ຈະສຳເລັດເປັນຈິງ. ນັບແຕ່ 9/11 ເປັນຕົ້ນມາ ຜູ້ນຳຂອງຄຣິດຕະຈັກ Seventh-day Adventist ແຫ່ງລາວດີເຊຍ ໄດ້ກຳລັງເຮັດຊ້ຳການກະບົດຂອງ Korah, ການກະບົດຂອງຊາຍໂບຮານ 25 ຄົນ, ການກະບົດຂອງຜູ້ນຳໃນປີ 1888 ແລະການກະບົດຂອງສະພາ Sanhedrin ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ນຳໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຊາຍ 25 ຄົນນັ້ນ ເປັນສັນຍາລັກທີ່ສະແດງເຖິງຖານະບໍ່ໂຮຫຼີດເລວບີອມ.

ຄົນເລວຄົນໜຶ່ງຕ້ອງມີອາຍຸ 25 ປີເມື່ອເຂົາເລີ່ມຕົ້ນຮັບໃຊ້.

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕັດກັບໂມເຊວ່າ, “ນີ້ແມ່ນຂໍ້ກຳນົດທີ່ກ່ຽວກັບພວກເລວ: ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວຫ້າປີຂຶ້ນໄປ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າຮັບໜ້າທີ່ໃນການປະຈຳການຮັບໃຊ້ໃນພະພັກຂອງເດັກນັດພົບປະ; ແລະຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຫ້າປີພວກເຂົາຈະຢຸດຈາກການປະຈຳການຮັບໃຊ້ນັ້ນ ແລະຈະບໍ່ຮັບໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ຈະປະຕິບັດພັນທະຮ່ວມກັບພົນອື່ນຂອງຕົນໃນເດັກນັດພົບປະ ເພື່ອຮັກສາໜ້າທີ່ທີ່ໄດ້ມອບໝາຍໄວ້ ແລະຈະບໍ່ເຮັດການຮັບໃຊ້ໃດໆ. ເຈົ້າຈົ່ງກະທຳຕໍ່ພວກເລວຕາມນິຕິເລື່ອງໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ.”
ກັນດານວິຖີ 8:23–26.

ຄົນເລວເລີ່ມຕົ້ນການຮັບໃຊ້ຂອງຕົນເມື່ອອາຍຸຊາວຫ້າປີ ແລະຮັບໃຊ້ເປັນເວລາຊາວຫ້າປີ ຈົນເຖິງອາຍຸຫ້າປີ. ທູດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນມາລາກບິດ 3 ກຳລັງຊຳລະລ້າງ ແລະກຳລັງຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດແກ່ພວກເລວໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳແລ້ວໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະສົ່ງທູດຂອງເຮົາໄປ, ແລະທ່ານຈະຈັດຕັ້ງມາທາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາ, ຈະເສດດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງໃນທັນໃດນັ້ນ, ຄືທູດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າຊົມຊື່ມ; ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ, ທ່ານຈະມາ, ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຕັດດັ່ງນີ້.

ແຕ່ວ່າ ຜູ້ໃດຈະທົນຢູ່ໃນວັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ? ແລະຜູ້ໃດຈະຍືນຢູ່ໄດ້ເມື່ອພຣະອົງປາກົດ? ເພາະພຣະອົງຈະເປັນເໝືອນໄຟຂອງຜຸຖະຫຼອມໄລຫະ ແລະເໝືອນສະບູຂອງຄົນຟອກຜ້າ: ແລະພຣະອົງຈະປະທັບນັ້ງດັ່ງຜຸຖະຫຼອມ ແລະຜຸຊຳລະເງິນໃຫ້ບໍລິສຸດ: ແລະພຣະອົງຈະຊຳລະລ້າງບັນດາບຸດຫຼານຂອງເລວ ແລະຊຳລະພວກເຂົາດັ່ງຄຳແລະເງິນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະເຢໂຫວາໃນຄວາມຊອບທຳ. ແລ້ວເຄື່ອງບູຊາຂອງຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມ ຈະເປັນທີ່ພຣະທັຍແກ່ພຣະເຢໂຫວາ ເໝືອນໃນວັນເກົ່າກ່ອນ ແລະເໝືອນໃນປັດຈຸບັນແຕ່ກ່ອນ. ມາລາກ 3:1–4.

ຈຳນວນ “25” ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກ ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງພຽງແຕ່ເລວທີ່ສັດຊື່ທຳນັ້ນ, ແຕ່ຍັງໝາຍເຖິງເລວປົວມອກດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ “25” ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກ ຈົ່ງກຳລັງຊື່ບອກການແຍກອອກຂອງຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຍິງພົມມະຈາລິທິສະຫລາດແລະໂງ່ຈ້າ, ແກະແລະແປ້, ເຂົ້າສາລີແລະຫຍ້າລະຫວ່າງ. ຈຳນວນຊາວຫ້າປີເປັນສັນຍາລັກ ບໍ່ພຽງແຕ່ຂອງເລວທີ່ທຳນັ້ນ, ແຕ່ສຳຄັນພຽງກັນ ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງການແຍກອອກ (ການຊຳລະ) ບັນດາເລວ. ການແຍກອອກນັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະມັນເປັນຫົວຂໍ້ຫຼັກປະການໜຶ່ງໃນພຣະວາຈາພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງເໝາະສົມຢ່າງຍິ່ງທີ່ພຣະທຳມັດທາຍ ບົດທີຊາວຫ້າ ເປັນພຽງການສືບຕໍ່ຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຢຊູກ່ຽວກັບອະວະສານຂອງໂລກໃນ ມັດທາຍ 24.

ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດອອກໄປ ແລະຈາກພຣະວິຫານໄປ; ແລະພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະຊື້ໄຫ້ພຣະອົງເຫັນອາຄານຕ່າງໆ ຂອງພຣະວິຫານ. ແລະພຣະເຢຊູຕັດກັບເຂົາວ່າ, ພວກທ່ານບໍ່ເຫັນສິ່ງທັງໝົດນີ້? ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ, ທີ່ນີ້ຈະບໍ່ເຫຼືອຫີນແມ່ນແຕ່ກ້ອນດຽວຊ້ອນຢູ່ເທິງອີກກ້ອນໜຶ່ງ ທີ່ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍລົງ. ມັດທາຍ 24:1, 2

ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຈາກພຣະວິຫານໄປແລ້ວ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ກັບຄືນມາອີກເລີຍ. ໃນຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດທີສອງສົບສາມ, ພຣະເຢຊູໄດ້ບໍ່ກາດການພິພາກສາເໜືອສະພາແຊນເຮດຣິນ, ແລະການພິພາກສານັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງອອກເປັນ “ແປດ” ຄຳວິບັດ,

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນການປອມແປງແບດຊີວິດໃນນາວາ, ວັນທີແບດຂອງການຕັດ,
ວັນທີແບດແຫ່ງການຄົ້ນພະລຸ້ນ, ແບດຊີວິດອາຍຸຄົນຈາກອັບຮາຮາມ 430 ປີແລະຕໍ່ໄປ. ຕົວເລກ “ແບດ”
ອັນປອມແປງນີ້ ສອດຄ່ອງກັບເລວອັນປອມແປງ.

ແທ້ຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານວ່າ ສົງທັງຫມົດນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ຄົນຮຸ່ນນີ້.

ໂອ ເຢຣຸຊາເລັມ, ເຢຣຸຊາເລັມ, ເຈົ້າຜູ້ຂ້າບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ
ຂວາງກ້ອນຫີນໃສ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກສົງມາຫາເຈົ້າ,
ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮວບຮວມລູກຫຼານຂອງເຈົ້າເຂົ້າໄວ້ນຳກັນຫຼາຍເທື່ອພຽງໃດ,
ດັ່ງແມ່ໄກ່ຮວບຮວມລູກໄກ່ຂອງມັນໄວ້ໃຕ້ບັກຂອງມັນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມ! ຈົ່ງເບີ້,
ເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າຖືກປະໄວ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ່າງຮ້າງເບີ້.

ເພາະເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານທັງຫຼາຍວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ ທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ ຈົນກວ່າທ່ານຈະກ່າວວ່າ
‘ຜູ້ທີ່ມີໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບພອນ’ ມັດທາຍ 23:36–39.

ພຣະກິດຕິຄຸນມັດທາຍ ບົດທີ 22 ສົນສຸດລົງດ້ວຍພາບປຽບທຽບເຖິງການມັດພວກຄົນຊົວໄວ້ເປັນຜ່ອນໆ,
ແລະຈົບລົງດ້ວຍການປະສານສຸດທ້າຍລະຫວ່າງພຣະຄຣິດກັບພວກຢິວຜູ້ອອກຫາຂີ້ຕົງແຍ້ງ. ຈາກນັ້ນໃນບົດທີ
24 ພຣະອົງສະເດັດອອກຈາກພຣະວິຫານເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ,
ຊົງຢຸດຕິການພະລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອອົດສະຮາເອນໃນສະໄໝບູຮານ. ບົດນັ້ນຈົບລົງຢູ່ບ່ອນທີ່ມັນເລີ່ມຕົ້ນ,
ດ້ວຍການປະກາດວ່າເຮືອນຂອງພວກເຂົາຖືກປະໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຢ່າງວ່າງເບີ້,
ແລະສົງທິພຣະອົງເຄີຍເອີ້ນວ່າເຮືອນຂອງພຣະບໍດາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງຊົງຊ່າລະພຣະວິຫານໃນຄັ້ງທຳອິດ,
ບັດນີ້ໄດ້ກ້າຍເປັນເຮືອນຂອງພວກຢິວທົ່ວໆເບີ້.

ໃນບົດທີ 24, ພຣະເຢຊູຈະຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບພຣະວິຫານ ແລະການທຳລາຍຂອງມັນທີ່ກຳລັງເຂົ້າມາໃກ້.
ການທຳລາຍນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດອາຍຸຄົນນັ້ນເອງ, ຊົງເປັນຊີວິດອາຍຸຄົນແຫ່ງຮ້າຍ.
ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກຈາກພຣະວິຫານນັ້ນ ແລະຈະບໍ່ກັບຄືນອີກ,
ດັ່ງນັ້ນຄຳພະຍາກອນທິພຣະອົງໄດ້ປະກາດໄວ້ນັ້ນຈຶ່ງກ່າວເຖິງອົດສະຮາເອນຜ່າຍຈົດວິນຍານ
ບໍ່ແມ່ນອົດສະຮາເອນຕາມຕົວອັກສອນ. ເມື່ອພຣະຄຣິດສະເດັດອອກຈາກພຣະວິຫານ
ຊົງຄຶດຮິດຕະຈັກເຊເວັນທ໌ເດ ແອດເວນຕິສ ຜ່າຍລາໂອດິເຊຍ
ດັ່ງທິພຣະອົງໄດ້ກະທຳກັບອົດສະຮາເອນໃນສະໄໝບູຮານນັ້ນ; ໃນເວລາດຽວກັນ
ພຣະວິຫານມະນຸດຂອງຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີ່ຫມື່ນສີ່ພັນຄົນ
ຈະຖືກຮ່ວມເຂົ້າກັບພຣະວິຫານຜ່າຍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.
ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດອອກຈາກພຣະວິຫານຂອງອົດສະຮາເອນໃນສະໄໝບູຮານ,
ພຣະອົງໄດ້ຍ່າຮ້າງປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເກົ່າຂອງພຣະອົງໄປຕະຫຼອດເປັນນິດ.

ບົດທີສິບເອັດຈົນເຖິງບົດທີຊາວສອງໃນພຣະທຳມັດທາຍ
ແມ່ນໂອເມກາຂອງເສັ້ນບົດທີສິບເອັດຫຼາວສອງໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ.
ເມື່ອເສັ້ນນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນໃນປະຖົມມະການບົດທີສິບເອັດ ນັ້ນກໍເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງບາເບນ
ແລະພັນທະສັນຍາແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງບາເບນດ້ວຍ,
ຊົງໄປເຖິງການສຳເລັດຢ່າງໂອເມກາຂອງມັນໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບເຈັດ ຂໍສິບເອັດ
ຄືຂໍ້ທີ່ຢູ່ກາງແທ້ຂອງບັນດາຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ປະກອບເປັນບົດທີສິບເອັດຈົນເຖິງຊາວສອງ.
ກາງຂອງບົດທີສິບເອັດຫຼາວສອງໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ, ມັດທາຍ ແລະພຣະນິມິດ
ແຕ່ລະເລື່ອງຕ່າງກັນນັ້ນເຖິງທຸກສັນຍານ ຫຼືທຸກສັນຍານປອມຂອງມັນ. ໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ
ນັ້ນຄືການຕັດໜັງປາຍ, ໃນມັດທາຍ ນັ້ນຄືເບີໂຕ
ແລະສິລາອັນພຣະຄຣິດຈະສ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງເທິງນັ້ນ, ແລະໃນພຣະນິມິດ

ນັ້ນຄືສັດຮ້າຍປອມທິເຄີຍເປັນ ແລະເປັນຢູ່ ແລະຈະຂຶ້ນມາ, ຜູ້ຊົງເປັນອົງທິເປດ, ອັນເປັນມາຈາກທັງເຈັດ, ແລະຜູ້ຊົງຕໍ່ມາໄດ້ອະພິເສກກັບມັງກອນ.

ເລກສິບເອັດ ແລະ ຊາວສອງ ເປັນສັນຍາລັກທິບົງຊື່ຖືງການປະສົມປະສານຂອງພຣະພາວະກັບມະນຸດຊາດ, ຊຶ່ງເປັນປະເດັນດຽວກັນນັ້ນທິຖືກສະແດງໂດຍພຣະຄຣິດຊົງຂຽນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງໃຈ ແລະ ຄວາມຄົດຂອງເຮົາ. 11 ແລະ 22 ເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ. ໃນພຣະທຳມັດທາຍ ບົດທຳຊາວສາມ ຖານະບຸໂຮຫົດປອມໄດ້ຮັບວິບັດແປດປະການ; ໃນຈຸດເວລາດຽວກັນນັ້ນ ຖານະບຸໂຮຫົດແທ້ໄດ້ຮັບການເຈົ້າຕັ້ງ. ພວກບຸໂຮຫົດໄດ້ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດເປັນເວລາເຈັດວັນ, ແລະ ໃນວັນທິເປດພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຮັບໃຊ້.

ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງບັງເອີນທິການຊຳລະຕົນໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພວກປະໂລຫິດເປັນເວລາເຈັດວັນ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ການເລີ່ມຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໃນວັນທິເປດ ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃນພຣະທຳກັນດາລະວິຖີບົດ 8 ຂໍ້ 1, ເພາະ "81" ເປັນສັນຍາລັກຂອງພວກປະໂລຫິດ.

ແລະພຣະຢະໂຮວາໄດ້ຕັດກັບໂມເຊ ວ່າ, ຈົ່ງນຳອາໂຣນແລະບັນດາບຸດຊາຍຂອງລາວມາພ້ອມກັບລາວ, ທັງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ນ້ຳມັນເຈົ້າ, ງົວໂຕຜູ້ໜຶ່ງສຳລັບຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງຄວາມບາບ, ແກະໂຕຜູ້ສອງໂຕ, ແລະກະຕ່າເຂົ້າຈີ້ໃສ່ເຊື້ອ; ແລະຈົ່ງຮວບຮວມຊຸມນຸມຊົນທັງໝົດເຂົ້າມາພ້ອມກັນທຶບະຕູພະພັກພາແຫ່ງຊຸມນຸມຊົນ. ແລະໂມເຊໄດ້ກະທຳຕາມທິພຣະຢະໂຮວາຊົງບັນຊາແກ່ລາວ; ແລະຊຸມນຸມຊົນກໍໄດ້ຖືກຮວບຮວມເຂົ້າມາພ້ອມກັນທຶບະຕູພະພັກພາແຫ່ງຊຸມນຸມຊົນ. ແລະໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ຊຸມນຸມຊົນວ່າ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງທິພຣະຢະໂຮວາຊົງບັນຊາໃຫ້ກະທຳ. ...

ແລະພວກເຈົ້າຢ່າອອກຈາກປະຕູແຫ່ງພະພັກຊຸມນຸມເປັນເວລາເຈັດວັນ ຈົນກວ່າວັນແຫ່ງການຊຳລະຕັ້ງຂອງພວກເຈົ້າຈະຄົບຖ້ວນ; ເພາະວ່າພຣະອົງຈະຊຳລະຕັ້ງພວກເຈົ້າເປັນເວລາເຈັດວັນ. ດັ່ງທິໃດກະທຳໃນວັນນີ້ ຢ່າງນັ້ນພຣະຢາເວໄດ້ບັນຊາໃຫ້ກະທຳ ເພື່ອເຮັດການລົບລ້າງທິນແທນພວກເຈົ້າ. ເຫດສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈົ່ງຢູ່ທຶບະຕູແຫ່ງພະພັກຊຸມນຸມ ທັງກາງວັນແລະກາງຄືນເປັນເວລາເຈັດວັນ ແລະຮັກສາຂັກຊັບຂອງພຣະຢາເວ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັນຊາຢ່າງນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ອາໂຣນແລະບຸດທັງຫຼາຍຂອງລາວໄດ້ກະທຳທຸກສິ່ງຕາມທິພຣະຢາເວໄດ້ບັນຊາໂດຍມີຂອງໂມເຊ. ແລະຢູ່ມາໃນວັນທິເປດ ໂມເຊໄດ້ເອົາອາໂຣນ ແລະບຸດທັງຫຼາຍຂອງລາວ ພ້ອມດ້ວຍພວກຜູ້ຖືແກ່ແຫ່ງອິສະຣາເອນ; ແລະລາວໄດ້ກ່າວແກ່ອາໂຣນວ່າ, ຈົ່ງນຳລູກງົວໜຸ່ມໂຕໜຶ່ງສຳລັບເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ ແລະແກະຜູ້ໂຕໜຶ່ງສຳລັບເຄື່ອງບູຊາເຜົາທັງສິ້ນ ທິບໍ່ມີຕຳໜຶ່ງ ແລະຖວາຍມັນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຢາເວ. ... ແລະໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທິພຣະຢາເວໄດ້ບັນຊາໃຫ້ພວກເຈົ້າກະທຳ; ແລະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວຈະປາກົດແກ່ພວກເຈົ້າ. ... ແລະອາໂຣນໄດ້ຍົກມືຂອງລາວໄປທາງປະຊາຊົນ ແລະອອຍພອນແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍ ແລ້ວລົງມາຈາກການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ ແລະເຄື່ອງບູຊາເຜົາທັງສິ້ນ ແລະເຄື່ອງບູຊາສັນຕິສຸກ. ແລະໂມເຊກັບອາໂຣນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພະພັກຊຸມນຸມ ແລະໄດ້ອອກມາ ແລະອອຍພອນແກ່ປະຊາຊົນ; ແລະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢາເວໄດ້ປາກົດແກ່ປະຊາຊົນທັງປວງ. ແລະໄຟໄດ້ອອກມາຈາກພຣະພັກພຣະຢາເວ ແລະໄດ້ເຜົາຜານເຄື່ອງບູຊາເຜົາທັງສິ້ນ ແລະໄຂມັນທິຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາ; ເມື່ອປະຊາຊົນທັງປວງເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງໂຮ ແລະຊົມໜ້າລົງ. ພຣະນິຕິບັນຍັດ 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

ບົດທຳຊາວສາມກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງພວກເລວປີອມ ຜູ້ຊົງຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາທິພວກເລວເທື່ອຖືກປະທັບຕາ. ບົດທຳຊາວສອງຂອງມັດທາຍ ສັນສຸດລົງດ້ວຍການທິບໍ່ມີຜູ້ໃດຖາມພຣະເຢຊູອີກເລີຍ, ແລ້ວໃນບົດທຳຊາວສາມ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະແດງຄຳວິບັດແປດປະການ

ເພື່ອຊີ້ບອກວ່າເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງສະພາຊາດເຮັດຮົ່ມໄດ້ບໍ່ດົນແລ້ວ ແລະວ່າການພິພາກສາພາກປະຕິບັດກໍາລັງຈະເລີ່ມຂຶ້ນໃນເວລານັ້ນ. ໃນບົດທຳອິດ ພຣະອົງຊົງລະບຸພຣະວິຫານວ່າເປັນເຮືອນຂອງພວກຍິວ. ການເຫັນລຳດັບໃນແຕ່ລະບົດເປັນສົງຄ້າງ.

ບົດທີສິບເອັດເຖິງບົດທີຊາວສອງຂອງມັດທາຍ ກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງການສຳເລັດສິ້ນຂອງການປະທັບຕາຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ ໃນບໍລິບົດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບຊົນຊາດທຶກຊົງເລືອກ. ນິມິດສັນຍະຂອງ Palmoni ໃນອາລະຟາບົດທີສິບເອັດ ແລະ ນິມິດສັນຍະຂອງພຣະອົງໃນໂອເມກາບົດທີຊາວສອງ ໄດ້ເພີ່ມເຕີມເຂົ້າໃນເລື່ອງລາວພາຍໃນບົດທັງຫຼາຍນັ້ນ.

ບົດທີຊາວສາມແມ່ນການຊົດໃຊ້ບ້າບ, ຄືການຮວມເຂົ້າກັນຂອງພຣະທຳມະຊາດຜ່ານພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ ດັ່ງທຶກເປັນຕົວແທນໂດຍເລກຊາວສາມ. ແຕ່ບົດນີ້ກຳລັງກ່າວເຖິງການພິພາກສາຜ່ານບໍລິຫານຕໍ່ພວກຂ້າວລະມານ, ຕໍ່ຖານະປະໂຫຍດປອມ, ແລະຕໍ່ພວກເລວບິອມ. ປະໂຫຍດທຸກຄົນແມ່ນຊາວເລວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າຊາວເລວທຸກຄົນຈະເປັນປະໂຫຍດ. ໃນບັນດາຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງເລວ, ມີພຽງແຕ່ສາຍເລືອດຂອງອາໂຮນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນສົມບັດສຳລັບຖານະປະໂຫຍດ. ພຣະຄຳພີລະບຸວ່າພວກເລວຈະເລີ່ມຮັບໃຊ້ເມື່ອອາຍຸຊາວຫ້າປີ, ແຕ່ບັນດາບຸດຂອງໂກຣາດຈະຮັບໃຊ້ເມື່ອອາຍຸສາມສິບປີ.

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກໂມເຊ ແລະແກອາໂຮນ ວ່າ, "ຈົນບໍ່ຈຳນວນບຸດຫຼານຂອງໂກຣາດຈາກທຳມະກາງບຸດຫຼານຂອງເລວ, ຕາມຕະກູນຂອງເຂົາ, ຕາມວົງວານແຫ່ງບໍດີຂອງເຂົາ, ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸສາມສິບປີຂຶ້ນໄປຈົນເຖິງຫ້າສິບປີ, ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າປະຈຳການ ເພື່ອກະທຳໜ້າທີ່ໃນພະພັກອັນບໍລິສຸດແຫ່ງຊຸມນຸມ." ກັນດານວິຖີ 4:1-3

ເລກ "30" ເປັນຕົວແທນຂອງພວກປະໂຫຍດທີ່ຢູ່ໃນສາຍເລືອດຂອງ Kohath, ຜູ້ເປັນບຸດຂອງ Levi, ແລະບຸດຂອງ Kohath ຄື Amram, ຜູ້ເປັນບໍດີຂອງ Aaron. Levi ໝາຍຄວາມວ່າ "ຕົວສະໜິດ ຫຼື ຖືກຜູກເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າ." Kohath ໝາຍຄວາມວ່າ "ຖືກຊຸມນຸມຢູ່ອ້ອມພຣະສະຖານະການສະຖິດຂອງພຣະອົງ." Amram ໝາຍຄວາມວ່າ "ຊົນຊາດທຶກຊົງຍົກສູງ," ແລະ Aaron ໝາຍຄວາມວ່າ "ຜູ້ນຳແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ຄົນກາງທຶກຊົງຍົກສູງ." ເມື່ອນຳມາຮ່ວມກັນແລ້ວ, ພວກເຂົາສະແດງເສັ້ນທາງການເຄື່ອນໄຫວຈາກທະເລແດງໄປສູ່ Sinai, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບລັກສະນະຂອງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະວິຫານມະນຸດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະວິຫານຜ່ານພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງຢຶດພຣະຫັດຂອງພຣະ ອົງອອກເປັນຄັ້ງທີສອງເພື່ອຮວບຮວມປະຊາກອນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ, ບ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຍົກພວກເຂົາຂຶ້ນ ແລະ ຍົກຊຸມພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກສ່ອງແຈ້ງໂດຍມະຫາປະໂຫຍດແຫ່ງສະຫວັນ, ເຫມືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ່ອງແຈ້ງແກ່ Shadrach, Meshach ແລະ Abednego.

ຈຳນວນ "30" ເປັນຕົວແທນແຫ່ງໄລຍະເວລາສຳລັບການຕຽມພ້ອມຂອງພວກປະໂຫຍດ; ແລະ 25, ໃນຖານະເປັນອາຍຸຂອງພວກເລວ, ຈະຕ້ອງນຳໄປປະຍຸກຕໍ່ກັບ 30, ບັນທັດເທິງບັນທັດ, ເພາະວ່າປະໂຫຍດທຸກຄົນເປັນຄົນເລວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເລວທຸກຄົນເປັນປະໂຫຍດ. ຈຳນວນສາມສິບເປັນຕົວແທນແຫ່ງໄລຍະເວລາຂອງການຕຽມພ້ອມ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1989, ໃນເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ, ແລະມັນສິ້ນສຸດລົງທີ່ກິດໜາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ. ຈຳນວນຊາວຫ້າ, ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງພວກເລວ, ກໍເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການແຍກອອກລະຫວ່າງຄົນສອງຈຳພວກດ້ວຍ,

ແລະໃນຄວາມສຳພັນກັບພວກປະໂລຫິດ ມັນບົ່ງຊີ້ເຖິງການແຍກອອກຢ່າງໜຶ່ງ.
ຈຳນວນຊາວຫ້າໝາຍເຖິງການແຍກອອກຂອງພວກເລວີ
ແລະພວກເລວີປອມແບງໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະໃນບໍລິບົດຂອງພວກປະໂລຫິດແທ້
ແລະພວກເລວີແທ້ ມັນຍັງສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງຂຶ້ນອີກດ້ວຍ, ແມ່ນແທ້ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ແມ່ນການແຍກອອກໃນທາງລົບ ເຊັ່ນດັ່ງໃນກໍລະນີຂອງພວກເລວີປອມແບງ.

ໂຄຣາດແມ່ນໜຶ່ງໃນສາມສາຍຫຼັກຂອງພວກເລວີ (ຄຽງຄູ່ກັບ ເກໂຊນ ແລະ ເມຣາຣີ).
ສາຍບໍ່ໂຮຫົດໄດ້ມາໂດຍສະເພາະຜ່ານອາໂຣນ ຜູ້ເປັນຜູ້ສັບເຊື້ອສາຍຈາກໂຄຣາດ.
ອາໂຣນເປັນຜູ້ສັບເຊື້ອສາຍລຸ້ນທີສີ່ຈາກເລວີ,
ແລະສົດພິເສດໃນການເປັນບໍ່ໂຮຫົດໄດ້ຖືກຈຳກັດໄວ້ສຳລັບລູກຫຼານຊາຍຂອງທ່ານພາຍໃນສາຍໂຄຣາດນີ້.
ພວກໂຄຣາດໂດຍລວມ (ຄື ລູກຫຼານທັງໝົດຂອງໂຄຣາດ)
ໄດ້ຮັບກຽດໃນການແບກຫາມສົ່ງຂອງອັນບໍລິສຸດທິສຸດ,
ແຕ່ມີພຽງສາຍຂອງອາໂຣນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະກອບໜ້າທີ່ຂອງບໍ່ໂຮຫົດຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ແທ້ນັບຊາ
ແລະໃນສະຖານບໍລິສຸດ. ອາໂຣນເປັນຕົວແທນຂອງລຸ້ນທີ່ສືບຮັບກັນກັບ “ຄົນເຖົ້າ” ຂອງໂຢເອນ, ຫຼື
“ບັນດາຊາຍຊະລາ” ໃນເອເຊກຽນບົດທິດເປດ, ຜູ້ທີ່ກຳລັງຂາດວຽກອາທິດ.

ລະບົບຂອງ 24 ຜະແນກຜັດປ່ຽນກັນ (ການແບ່ງຫມວດ) ສຳລັບພວກປະໂລຫິດ
(ແລະເຊັ່ນດຽວກັນສຳລັບພວກເລວີທີ່ບໍ່ແມ່ນປະໂລຫິດ ໃນພາລະບົດຊ່ວຍຮັບໃຊ້ເຊັ່ນ ນັກດົນຕີແລະ
ຄົນເຜົ່າປະຕູ) ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໂດຍກະສັດດາວິດ. ດາວິດໄດ້ຈັດລະບຽບລູກຫລານຂອງອາໂຣນອອກເປັນ 24
ຜະແນກ (ການແບ່ງຫມວດ) ເພື່ອຮັບໃຊ້ຕາມລຳດັບຜັດປ່ຽນກັນ (1 ຂ່າວຄາວ 24:1–19). ດາວິດ
ດ້ວຍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງປະໂລຫິດຊາໂດກ (ຈາກສາຍຂອງເອເລອາຊາ) ແລະ ອາຣິເມເລັກ
(ຈາກສາຍຂອງອີທາມາ) ໄດ້ແບ່ງພວກເຂົາອອກເປັນ 24 ກຸ່ມ (16
ກຸ່ມຈາກຄອບຄົວທີ່ໄຫຍ່ກວ່າຂອງເອເລອາຊາ, 8 ກຸ່ມຈາກອີທາມາ).
ໄດ້ຈັບສະຫລາກເພື່ອກຳນົດລຳດັບການຮັບໃຊ້.

ແຕ່ລະພວກໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ (ຈາກວັນຊະບາໂຕໜຶ່ງເຖິງວັນຊະບາໂຕໜຶ່ງ),
ບົລະສອງເທື່ອ, ພ້ອມທັງໃນບັນດາເທດສະການໃຫຍ່ທັງຫມົດ ທຸກພວກກໍໄດ້ຮ່ວມປະຕິບັດໜ້າທີ່ພ້ອມກັນ
(ບັດສະຄາ, ເພັນເຕກອດ, ເທດສະການຢູເຟງ). ດາວິດໄດ້ຈັດລະບຽບຊາວເລວີທີ່ບໍ່ແມ່ນປະໂຫິດອອກເປັນ
24 ພວກເຊັ່ນກັນ ສຳລັບດົນຕີ, ການເຜົ່າປະຕູ, ແລະອື່ນໆ (1 Chronicles 23–26).
ລະບົບນີ້ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນສະໄໝຂອງໂຊໂລໂມນ (2 Chronicles 8:14)
ແລະສືບຕໍ່ມາຕະຫຼອດຊ່ວງສະໄໝພຣະວິຫານຫຼັກສອງ. ເຊຄາຣີຢາ ບົດາຂອງໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ
ຢູ່ໃນພວກຂອງອາບີຢາ—Luke 1:5; 1 Chronicles 24:10. ລຳດັບຂອງ 24
ພວກຂອງປະໂຫິດໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍການຈັບສະຫລາກ, ແລະເຊຄາຣີຢາຢູ່ໃນພວກຂອງອາບີຢາ
ຜູ້ຊົງໃນບັນດາພວກທັງຊາວສິນ ເປັນຕົວແທນຂອງພວກທີ່ “ແປດ.” ເຊຄາຣີຢາ ຫມາຍຄວາມວ່າ
“ພຣະເຈົ້າຊົງຈົດຈຳ,” ແລະຊື່ຂອງບົດາຂອງລາວ ອາບີຢາ ຫມາຍຄວາມວ່າ
“ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະບົດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.”

ພຣະບົດາໃນສະຫວັນຊົງລະນຶກເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຊົງຍົກຕົ້ງຜູ້ຊົງຂ່າວຄົນໜຶ່ງຂຶ້ນມາ
ຜູ້ຊົງຈະຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບພຣະເມຊີອາ. ແຕ່ເຊຄາຣີຢາກສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍວັນອາທິດເຊັ່ນກັນ,
ເພາະວ່າຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນເອງທີ່ວັນຊະບາໂຕ,
ຊົງເປັນວັນທີ່ມະນຸດຄວນຈະລະນຶກເຖິງສະເໝີ—ໄດ້ກາຍເປັນບົດທົດສອບສຸດທ້າຍ.
ເຊຄາຣີຢາເປັນຕົວແທນຂອງປະໂຫິດຜູ້ໜຶ່ງ, ຈາກຜັດຂອງອາບີຢາ, ຊົງເປັນຜັດທີ່ “ແປດ”.
ເຊຄາຣີຢາບໍ່ເຊື່ອຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນ ແລະຈົງຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໃບ,
ຈົນເຖິງການເກີດຂອງໂຢຮັນບຸດຂອງລາວ. ເມື່ອໂຢຮັນເກີດມາ

ເຊກາຣີຍາກເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາກ່ຽວກັບຊີຂອງໂຢຮັນ, ແລະແລ້ວລາວກໍເວົ້າໄດ້.
ການເວົ້າໃນຄວາມໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ຄືວ່າລາວສະຫະລັດອາເມລິກາເວົ້າດັ່ງມັງກອນ.

ແລະເຫດການໄດ້ບັງເກດຂຶ້ນວ່າ ໃນວັນທີເດຢອດ
ພວກເຂົາໄດ້ມາເຟືອເຂົ້າພິທີຕັດຫນັງຫຼັມປາຍໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍນັ້ນ; ແລະພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນເຂົາວ່າ
ຊາກາຣີຍາ ຕາມຊື່ຂອງບົດາຂອງເຂົາ. ແຕ່ມານດາຂອງເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, ບໍ່ແມ່ນ;
ແຕ່ເຂົາຈະຕ້ອງຖືກເອີ້ນວ່າ ໂຢຮັນ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ນາງວ່າ,
ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນຍາດພື້ນື່ງຂອງທ່ານທີ່ຖືກເອີ້ນດ້ວຍຊື່ນີ້. ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັດສັນຍານຖາມບົດາຂອງເຂົາວ່າ
ທ່ານບາຖະໜາຈະໃຫ້ເຂົາມີຊື່ວ່າຢ່າງໃດ. ແລະທ່ານໄດ້ຂໍແຜ່ນຂຽນ ແລະໄດ້ຂຽນລົງວ່າ, ຊື່ຂອງເຂົາຄືໂຢຮັນ.
ແລະພວກເຂົາທັງປວງກໍພາກັນປະຫລາດໃຈ. ແລະທ່ານໃດນັ້ນປາກຂອງທ່ານກໍໄດ້ເປີດອອກ
ແລະລົງຂອງທ່ານກໍຄ້າຍອອກ, ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳ ແລະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ລູກາ 1:59–64.

ໂຢຮັນຜູ້ໃຫຍ່ບັບຕີສະມາ ສັງກັດຢູ່ໃນຜັນທິເດຢອດຂອງອາບີຢາ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບບົດາຂອງທ່ານ.
ໃນພິທີສຸດຂອງໂຢຮັນ ໃນວັນທີເດຢອດ ຊື່ຂອງທ່ານຖືກປ່ຽນ.

ໂຢຮັນຜູ້ໃຫຍ່ບັບຕີສະມາເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ອັນເປັນຄົນຮຸ່ນທີສີ່
ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງປ່ຽນຊື່ຂອງເຂົາທັງຫຼາຍ (ຈາກ Laodicea ໄປສູ່
Philadelphia), ປະທັບຕາພວກເຂົາດ້ວຍໝາຍສຳຄັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ,
ເມື່ອສະຫະລັດອາເມລິກາເວົ້າດັ່ງມັງກອນ.

ພວກເຮົາແມ່ນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເສັ້ນຄຳພະຍາກອນທີ່ກ່າວເຖິງພຣະວິຫານນັ້ນ
ກ່າວລົງກ່າວກັບຊາຍແລະຍິງໃນຖານະປັດເຈກບຸກຄົນ ແລະຍັງກ່າວໃນຖານະໝູ່ຄະນະດ້ວຍ
ເພາະວ່າຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະວິຫານເຊັ່ນກັນ. ແລະແນ່ນອນ ຍັງມີພຣະວິຫານໃນສະຫວັນ
ແລະເປັນພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງສ້າງພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງຄືຜູ້ວາງຮາກຖານ
ແລະຊົງວາງຫນ້າຂອງໄວ້ເທິງພຣະວິຫານ. ໃນແງ່ທິລະ 25 ເປັນສັນຍະລັກນັ້ນ, 25
ເປັນຕົວແທນຂອງພວກເລວີ ຜູ້ຊົງຖືກຊຳລະ (ແຍກອອກ) ຈາກພວກເລວີປອມໃນມາລາກບິດທິສາມ
ແລະຜູ້ຊົງຍັງຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໃນຂໍ້ຄວາມດຽວກັນນັ້ນດ້ວຍ. ໃນເອເຊກຽນບິດທີ 40 ຫາ 48
ມີການບັນຍາຍເຖິງພຣະວິຫານເຊິ່ງເປັນສັນຍະລັກຢ່າງລະອຽດຫຼາຍ. ນັ້ນແຫ່ງຊີວິດໃຫຍ່ອອກຈາກພຣະວິຫານນັ້ນ
ແລະເຕັມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.

“ໜ້າອັດສະຈັນແທ້ແມ່ນພະລາຊະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງດຳຮີບຈະກະທຳໃຫ້ສຳເລັດໂດຍຜ່ານຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາພຣະກຽດ.
ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ໂຢເຊຊັບເປັນບ່າແຫ່ງຊີວິດແກ່ຊາດອີຢິບ. ໂດຍຜ່ານໂຢເຊຊັບ
ຊີວິດຂອງຊົນຊາດນັ້ນທັງໝົດໄດ້ຮັບການສະຫງວນຮັກສາໄວ້. ໂດຍຜ່ານດານເອນ
ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ວຍຊີວິດຂອງບັນດານັກປັນຍາທັງໝົດໃນບາບີໂລນໄວ້.
ແລະການຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນເຫຼົ່ານີ້ເປັນດັ່ງບົດຮຽນເຊິ່ງເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາ; ມັນໄດ້ສະແດງແກ່ຜູ້ຄົນເຖິງພຣະພອນ
ຜ່າຍວິນຍານທີ່ຖືກຊົງຖວາຍແກ່ພວກເຂົາໂດຍຜ່ານການຜຸກພັນກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໂຢເຊຊັບແລະດານເອນໄດ້
ນະມັດສະການ. ດັ່ງນັ້ນໃນປັດຈຸບັນນີ້
ພຣະເຈົ້າກໍຊົງປະສົງຈະນຳພຣະພອນມາສູ່ໂລກໂດຍຜ່ານປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.
ຄົນງານທຸກຄົນທີ່ພຣະຄຣິດສະຖຶດຢູ່ໃນໃຈ, ທຸກຄົນທີ່ຈະສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແກ່ໂລກ,
ລ້ວນເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອພຣະພອນແກ່ມະນຸດຊາດ.
ເມື່ອເຂົາໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຈາກພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດເພື່ອແຈກຈ່າຍແກ່ຄົນອື່ນ,
ກະແສແຫ່ງຊີວິດຜ່າຍວິນຍານກໍໄຫຼຫຼັ່ງອອກຈາກທົ່ວຄວາມເປັນຢູ່ຂອງເຂົາ.
ພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາເປັນນາຍແພດອົງໃຫຍ່ ເພື່ອຮັກສາບາດແຜທຶບາບໄດ້ກ້ໄວໃນຄອບຄົວມະນຸດ;
ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງຊົງກະທຳຜ່ານບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ,
ກໍປະທານລົດອຳນາດແຫ່ງການຮັກສາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ມະນຸດຜູ້ເຈັບໄຂ້ດ້ວຍບາບແລະທົນທຸກ

ຊົງມືຜົນແທ້ຈິງທັງແກ່ກາຍແລະແກ່ຈິດວິນຍານ. 'ໃນວັນນັ້ນ,' ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ, 'ຈະມີບັນຊີທັງຖືກເປີດຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ວົງວານຂອງດາວິດ ແລະແກ່ຊາວເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຊາລະບາບແລະຄວາມມົນທົນ.' Zechariah 13:1. ນັ້ນໃນບັນຊີນີ້ມີຄຸນສົມບັດແຫ່ງການບາບັດຮັກສາ ຊົງຈະຮັກສາທັງຄວາມເຈັບໄຂ້ຜ່າຍກາຍແລະຜ່າຍວິນຍານ."

"ຈາກນັ້ນພຣະໄດ້ໃຫ້ອອກເປັນແມ່ນ້ຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທົດຫັນໃນນິມິດຂອງເອເຊກຽນ. 'ນ້ຳເຫຼົ້າໃຫ້ອອກໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ, ແລະໄຫຼລົງໄປສູ່ຖິ່ນກັນດານ, ແລະໄຫຼເຂົ້າສູ່ທະເລ; ເມື່ອນ້ຳອອກໄປສູ່ທະເລແລ້ວ, ນ້ຳນັ້ນຈະຖືກຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີ. ແລະຕໍ່ມາຈະເປັນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ທີ່ເຄືອນໄຫວ, ບ່ອນໃດກໍ່ຕາມທີ່ແມ່ນ້ຳໄຫຼໄປເຖິງ, ສິ່ງນັ້ນຈະມີຊີວິດ.... ແລະຕາມແຄມແມ່ນ້ຳນັ້ນ, ຝັ່ງນີ້ແລະຝັ່ງນັ້ນ, ຈະມີຕົ້ນໄມ້ທຸກຊະນິດສຳລັບເປັນອາຫານເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ໃບຂອງມັນຈະບໍ່ຫຼົ່ວແຫ້ງ ແລະຜົນຂອງມັນຈະບໍ່ຫມົດໄປ: ມັນຈະອອກຜົນໃໝ່ຕາມແຕ່ລະເດືອນ, ເພາະວ່ານ້ຳຂອງມັນໄດ້ໃຫ້ອອກມາຈາກພຣະວິຫານ: ແລະຜົນຂອງມັນຈະເປັນອາຫານ, ແລະໃບຂອງມັນຈະເປັນຢາຮັກສາໂລກ.' ເອເຊກຽນ 47:8-12." Testimonies, volume 6, 227.

ພຣະວິຫານຂອງເອເຊກຽນເປັນສັນຍາລັກເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຊົນສູງສຸດ, ແລະໂຍຮັນໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 11 ໃຫ້ວັດແທກພຣະວິຫານ ແຕ່ໃຫ້ລະເວັ້ນເດີນຊົນນອກໄວ້. ເມື່ອພວກເຮົາກະທຳຕາມສິ່ງນັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງກັບພຣະວິຫານຂອງເອເຊກຽນ, ພວກເຮົາພົບວ່າຕົວເລກສອງຄຳທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດໃນນິມິດຂອງພຣະວິຫານນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຖານະບໍ່ໂຮຫົດ. 50 ສອກເປັນຕົວເລກທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດ, ແລະມັນຖືກກ່າວຊ້ຳ 11 ເທື່ອໃນຖານະຄວາມຍາວລວມຂອງແຕ່ລະລຸດປະຕູ (ເອເຊກຽນ 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, ແລະອື່ນໆ). 50 ຍັງຖືກໃຊ້ສຳລັບຄວາມຍາວຂອງກຳແພງ ແລະຫ້ອງບາງແຫ່ງອີກດ້ວຍ (42:7-8). ມັນກຳນົດເສັ້ນທາງຜ່ານປະຕູທັງໝົດຈາກຂອບປະຕູຊັ້ນນອກເຖິງຂອບປະຕູຊັ້ນໃນ.

25 ສອກແມ່ນຂະໜາດທີ່ໂດດເດັ່ນເປັນອັນດັບສອງຢ່າງຊັດເຈນ. ມັນຖືກກ່າວຊ້ຳ 10 ຄັ້ງໃນຖານະເປັນຄວາມກວ້າງແລະຄວາມໜາຂອງກຸ່ມປະຕູຕ່າງໆ (ເອເຊກຽນ 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). ເມື່ອນຳມາປະກອບກັນ, 50 ແລະ 25 ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດແບບແຜນຮູບສີ່ຫຼ່ຽມຜົນຜ້າ 50 ຄູນ 25 ອັນສະໜ້າສະມາຊິກສຳລັບປະຕູໃຫຍ່ທັງຫົກ. ຄູ່ຂະໜາດ 50 ຄູນ 25 ນັ້ນຄອບງຳຄຳບັນຍາຍທາງສະຖາປັດຕະຍະກຳຂອງປະຕູທີ່ນຳເຂົ້າໄປສູ່ບໍລິເວນຊັ້ນໃນ. ບໍ່ມີຄູ່ຂະໜາດອື່ນໃດທີ່ຖືກກ່າວຊ້ຳດ້ວຍຄວາມຖືກຢ່າງເປັນລະບົບເຊັ່ນນີ້ໃນຕົວອາຄານພຣະວິຫານເອງ.

ຊາວເລວີເຂົ້າຮັບໃຊ້ຢ່າງເປັນການເມື່ອອາຍຸ 25 ປີ (ຈົດເລກ 8:24: "ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວຫ້າປີຂຶ້ນໄປ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາປະຕິບັດການໃນການຮັບໃຊ້"). ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ຈົນເຖິງອາຍຸ 50 ປີ (ຈົດເລກ 4:3, 39, 43; 8:25: "ຈົນເຖິງອາຍຸຫ້າສິບປີ"). ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງເທົ່າກັບ 25 ປີແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຢ່າງເປັນການພໍດີ (50 - 25 = 25).

ດັ່ງນັ້ນ, ໄລຍະເວລາ 25 ປີແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເລວີ ຈຶ່ງຖືກສະທ້ອນຢ່າງໂດຍກົງໃນຂະໜາດ 25 ຄູນ 50 ສອກ ທີ່ເປັນຂະໜາດເດັ່ນຂອງປະຕູແລະໂຄງສ້າງພຣະວິຫານ—ສະຖານທີ່ອັນແທ້ຈິງທີ່ພວກເລວີໄດ້ຮັບໃຊ້. ຂະໜາດຫຼັກຂອງພຣະວິຫານໃນນິມິດຂອງເອເຊກຽນ, ກ່າວຄື ພຣະວິຫານຂອງຄຣິດຕະຈັກຜູ້ມີໃຊ້ ແລະຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີເຟ້ນ, ຖືກອອກແບບໄວ້ທາງສະຖາປັດຕະຍະກຳໃນຕົວພຣະວິຫານນັ້ນເອງ ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບໃຊ້; ເຊັ່ນດຽວກັນຢ່າງແທ້ຈິງ ດັ່ງທີ່ໂຄໂມໂຊຟ 46 ແຫ່ງ ຖືກສ້າງຝັ່ງໄວ້ໃນພຣະວິຫານນັ້ນເອງ ບ່ອນທີ່ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັບໃຊ້. ບານໂມນີໄດ້ປະທັບລາຍເຊັນຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງພຣະວິຫານມະນຸດສ່ວນບຸກຄົນ ແລະເທິງພຣະວິຫານແຫ່ງກາຍຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ ຊຶ່ງຈະເປັນເຈົ້າສາວຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຕ່າງແຫ່ງຮັບຜິດຊອບ

ບໍ່ຄວນຖືກປ່ຽນໃຫ້ຄ້ອຍຕາມຫຼັກການແຫ່ງໂລກທີ່ມັກປະສົບຄວາມສຸກໃຫ້ຕົນເອງແລະຝຸ່ມເຝື້ອຍ,
ເພາະພວກເຂົາຮັບມັນໄວ້ໄດ້; ແລະແມ່ນວ່າຖ້າພວກເຂົາຈະຮັບໄດ້,

ຫຼັກການອັນເປັນດັ່ງພຣະຄຣິດກໍຈະບໍ່ອະນຸຍາດ. ຈຳເປັນຕ້ອງມີການສັງສອນອັນຫຼາກຫຼາຍ.

‘ພຣະອົງຈະສອນຄວາມຮູ້ແກ່ຜູ້ໃດ? ແລະພຣະອົງຈະໃຫ້ຜູ້ໃດເຂົ້າໃຈຄຳສອນ? ແກ່ຜູ້ທີ່ຢຳນົມແລ້ວ

ແລະຖືກແຍກອອກຈາກຕ່ຳນົມ. ເພາະວ່າຕ້ອງມີຄຳສັງສອນຊ້ອນເທິງຄຳສັງສອນ,

ຄຳສັງສອນຊ້ອນເທິງຄຳສັງສອນ; ບັນທັດຕ່ຳນົມ, ບັນທັດຕ່ຳນົມ; ນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ, ແລະ ນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ.’

ດັ່ງນັ້ນ ພຣະວັດຈະນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງຖືກນຳມາສະເໜີຕໍ່ໜ້າເດັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມອົດທົນ
ແລະຮັກສາໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ໂດຍພໍ້ແມ່ຜູ້ເຊື່ອພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.

‘ເພາະດ້ວຍຮົມຜົບາກທິຕິດຂັດ ແລະດ້ວຍພາສາອື່ນ ພຣະອົງຈະກ່າວແກ່ຊົນຊາດນີ້.

ແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, ນີ້ແມ່ນການພັກສະຫງົບຊົງພວກເຈົ້າຈະໃຫ້ຜູ້ເມື່ອຍລ້າໄດ້ພັກ;

ແລະນີ້ແມ່ນການພົ້ນຄວາມຊຸ້ນບານ: ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງ.

ແຕ່ພຣະວັດຈະນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປັນແກ່ພວກເຂົາວ່າ ຄຳສັງສອນຊ້ອນເທິງຄຳສັງສອນ,

ຄຳສັງສອນຊ້ອນເທິງຄຳສັງສອນ; ບັນທັດຕ່ຳນົມ, ບັນທັດຕ່ຳນົມ; ນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ, ແລະ ນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ;

ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄປ, ແລະລົ້ມຫງາຍໄປຂ້າງຫຼັງ, ແລະແຕກຫັກ, ແລະຖືກດັກຈັບ, ແລະຖືກຈັບໄປ.’

ເປັນຫຍັງ?—ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈພຣະວັດຈະນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມາເຖິງພວກເຂົາ.”

“ນັ້ນຫຍາຍເຖິງຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳສັງສອນ ແຕ່ໄດ້ຖະໜອມຮັກສະຕິບັນຍາຂອງຕົນເອງ

ແລະໄດ້ເລືອກກະທຳຕົນຕາມຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານການທົດລອງແກ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້

ເພື່ອວ່າເຂົາຈະຢືນຢູ່ໃນຈຸດຢືນຂອງຕົນເພື່ອຕິດຕາມຄຳປຶກສາຂອງພຣະອົງ ຫຼືປະຕິເສດ

ແລະກະທຳຕາມຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ ແລ້ວພຣະອົງຈະປ່ອຍເຂົາໄວ້ໃຫ້ພົບກັບຜົນອັນແນ່ນອນນັ້ນ.

ໃນທຸກທາງຂອງພວກເຮົາ ໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກເຮົາວ່າ,

‘ຈົ່ງມອບໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາ.’ ສົ່ງທິພຣະເຈົ້າຊົງປາຖະໜາ ຄືຈິດວິນຍານທີ່ນອບນັ້ນ

ແລະຍອມໃຫ້ສອນ. ສົ່ງທິປະທານຄວາມປະເສີດໃຫ້ແກ່ຄຳອະທິຖານ ຄືຄວາມຈິງທີ່ວ່າ

ມັນຖືກປ່ອຍອອກມາຈາກໃຈທີ່ເປັນຄວາມຮັກ ແລະເຊື່ອຟັງ.”

“ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກຮ້ອງບາງສິ່ງບາງຢ່າງຈາກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,

ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມມອບໃຈຂອງຕົນເພື່ອເຮັດສົງນີ້,

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນການພິຈາລະນາອັນຄິດວ່າສະຫງວນຂອງຕົນ

ໂດຍບາສະຈາກພຣະບັນຍາຈາກສະຫວັນ ຈົນກວ່າພຣະຄຳຂັ້ນນີ້ [Isaiah 28:13] ຈະສຳເລັດ.

ທ່ານບໍ່ຄວນເວົ້າວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕິດຕາມການຊົງນຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົນເຖິງຈຸດໜຶ່ງທີ່ສອດຄ່ອງ

ກັບການພິຈາລະນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລ້ວຍຶດໝັ້ນແນວຄວາມຄິດຂອງຕົນໄວ້,

ປະຕິເສດທີ່ຈະຖືກຫຼຸດອອກໃຫ້ເປັນຕາມພາບຄວາມຄ້າຍຄືຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຈົ່ງໃຫ້ມີການຖາມຄຳຖາມວ່າ, ນີ້ແມ່ນນ້ຳພຣະໄທຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫຼືບໍ່? ບໍ່ແມ່ນ, ນີ້ແມ່ນຄວາມເຫັນ

ຫຼືຄຳຕັດສິນຂອງ— ຫຼື?” Testimonies to Ministers, 419.